

Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indbød
belser, Adresselistaner og s. v. adresseres
„Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Venge kan sendes i „Money Orders“, Post
Note, Bank Note eller i Regjistreret Brev.

„Stjernen“ er det billigste danske Blad i
Amerika; koster blot \$1.25 om Aaret, men
sendes vel til mærke kun mod forfaldsbeta-
ling. 3 Uger efter forfaldsbetaling kan
forjættelsen, og man har da at abonnere
paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes
„Stjernen“ et Aar for \$5.00, eller blot \$1.00
hver.

Folk, som ønsker at gøre sig bekendt med
„Stjernen“, vil paa forlangende faa Bladet
sent tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af
15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udskiftet
af denne Tid kanjættelsen om ikke
bestilt paany.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte
Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede
de til at modtage og forrette for Abonne-
mentspenge.

A. Fr. Hansen, General-Agent,
Gebar Rapids, Iowa.

G. H. Kobi, Christensen Greenwood, Cass
Co., Neb.

N. Jensen 56 Warren St., Bridgeport,
Conn.

G. H. Christensen, Fremont, Neb.

G. H. Johnson, Minden, Neb.

N. Christensen, Clarkson, Kansas.

Ernst Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.

N. Wager, Akron, Colo.

Fotograf G. G. Smith, North Platte, Neb.

Jens Jensen, 1907, 27 e. & Burdette
St., Omaha, Neb.

Albert Christensen, Thurman, Arapahoe
Co., Colo.

N. V. Johnson, 816 16. Ave., Council
Bluffs, Iowa.

Marius Erickson, Gaston, Fresno Co.,
California.

J. F. Smith, Cozad, Neb.

Preparaturer eller manglende Eksemplarer
faas ved Agenterne naar Henvendelse derom
sker tilde.

Det sadvanlige ugentlige Afstnit af

„Otte Dage paa Verdensudstillingen“
har vi denne Uge tilladt os at lægge
over, for desto bedre at kunne yde Blads-
taget de mange Indsendelser, vi har mod-
taget.

Balgere, mærk!

Vi ønske at gjø-
re Landsmænd opmærksomme paa, at
ingen har Valgret, som ikke har udtaget
sine „første Papirer“ senest 30 Dage
forinden Valgdagen. Vi ved godt, at
der ingen Næghed, vi her kommer med;
men vi ønske blot at minde Folk derom;
thi det har saa ofte hændet, at en Mand
er kommen i Tønder om denne Nødvæn-
dighed, først naar det er bagfæstet. Sørg
derfor for Papirerne i Tide. De kan
faas hvilken som helst Søgadag paa
Court-Huset hos „Chief of District
Court“, og koster kun 50 Cents. Valg-
dagen i Nebraska indtræffer i Aar paa
Tirsdagen, den 7de November; altsaa
er Fredagen, den 6te Oktober den sidste
Dag, hvorpaa man kan udtage sine Pa-
pirer. Men lad det ikke gaa til den sidste
Dag, sørg i hvert Fald for at faa
dem inden denne Maanedes Udgang.
Naar man saa har Papirerne er man
valgberegtiget, hvis man er fyldt sit 21.
Aar, har været bosiddende i Staten i 6
Maanedes, i Countyet 40 Dage og i
Precinctet, Township'et eller Ward'et
10 Dage.

Et lækkert politisk „Scheme“ er ud- nævnt i St. Paul, Howard Co., Neb.

Et anonymt Cirkulære er udsendt med
rund Haand over hele Countyet. I dette
eporkforer Vorgerne til at samles i
hemmelige Sted med Helgenmannet paa
forstkommende Lørdag, „for at opstille
upartiske Kandidater for Countyembed-
erne.“ Hvem det er, som har udsendt
disse underfundige Cirkulærer, er dan-
skeligt at afgjøre, men formodentlig er
det nogle Gyre, som selv vil besætte Em-
bederne. Det vilde jo være nok saa glim-
rende en Geschæft for dem, at faa en
„upartisk“ Konvention til at opstille sig,
og saa dernæst gaa frem for den republi-
kanske og demokratiske Konvention og der
blive godkendt. Saa vilde Republikane-
rne og Demokratierne „for revenue
only“ have en brillant Udsigt til at faa
Independenterne af Marken! Men saa
vilde der rigtignok heller ikke være andet
Spør tilbage af de to gamle Partier end
en ussel Sammenslutning. Deres
bedste Folk vilde slutte sig til Indepen-
denterne. Vi tror, at de prinsiplærte
Medlemmer i de to gamle Partier vil
forhindre Gjennemsførelsen af en sli-
gelovmøderisk Plan.

St. Cyrille de Wendover, Provinfen Quebec.

„Det er mig en Glæde at an-
befale Dr. August Kønigs Hamborger-
Draaber. Jeg anser dem som den
bedste Blodrensere.“ Dame J. Ste.
Dienne.

Fra den nationale Hovedstad.

(Fra vor Meddeler.)

23 fremmedsødte findes der, i
F. „Congressional Directory“ blandt
Husets Medlemmer. Irland yder 8
Medl., hvoraf 5 kommer fra New York,
England sender 4, Canada 3, Norge 2
og Sverige 1. Der findes kun et „frem-
med“ Medl., eller Neger. 55 af Med-
lemmerne har arbejdet paa Farme, 32
har holdt Skole, 8 var Typografer eller
Avistrykere, 4 Sømand, 2 Telegrafis-
ter, 4 Grovsmede, 3 Stomagere og 2
Tømrere. Kun 87 er uddaaet fra høje-
re Aarsniveauer. Men af Husets 356
Medl. har to hundrede og syv været
Prokuratorer!

Wall Street og Solvet.

Wall
Streets Pengemagere følger sig i høj
Grad Ruffet ved den Maade, hvorpaa
Senatet behandler Villen om Sherman-
lovens Ophævelse. De var saa sikker paa
Cleveland havde Almagt til at gjennem-
føre sit Program med et rasst Sving, at
de endog vedbøde 2 mod 1 paa, at Sher-
manloven vilde være ophævet inden den
16de September. Vel, den 16de Sep-
tember kom, og de som havde vedbød saa
tilidsfuldt maatte rykke ud med Møn-
ten. Og Pengemændenes private Kor-
respondenter i Washington begynder at
tabe Modet. Da Forslaget gik saa glat
gjennem Huset, satte man sig Haab til,
at Senatet ogsaa nok skulde tilstemme
det uden Tvøven. Men Senatorerne har
ikke haft noget Høstvær, og imidlertid har
de Trængselen og Tolbroet sat saa
meget ondt Blod mellem Pengemagtens
allierede republikanske og demokratiske
Venner i Huset, at abortlige Forvinkl-
inger truer med at ville taarne sig op. Der-
for er det ikke underligt, at nogle af de
Wall Street-Mænd begynder at bli-
ve overmaade gramma i Hu. En af
Bankernes Organer i Wall Street har
offenligt sagt følgende meget sigende Trud-
sel:

„Derfor Senatet ikke hurtigt ophæver
Shermanloven, skal Landet komme til at
give byrre Kæmpen end før. De Folk, som
var ansvarlige for den Pengetræf, som for
nogle Uger siden herlede, vil eller blive an-
modet om at sætte Presseffruerne paa.
Der bliver endog saa uventet om, ja ligefrem sagt,
at mange flere Aaen, der naar i Væge med
at forsælbe, ikke vil blive forlangt, hvis Sen-
atet ikke hurtigt ekspeberer Shermanloven.
Uds dette ikke gjøres, vil Udbræden af Guld
atter begynde, og Resultatet er let at forud-
se. En Autoritet, som staaer højt i New Yorks
Bankverden, forsikrer os om, at „der er op-
pe en Venælgelse, som er i Stand til at øve
en betydningsfuld Indvirkning paa Han-
dels- og Bankforholdene. Dette kan kun for-
tolkes paa en Maade. Vi har spurgt flere
ledende Bankere paa Wall Street, hvorvidt
der er Sandsynlighed for, at Guldbudskibning
vil finde Sted, og Svaret har da lydt: „En
Ting er sikker: Europa har laet sig overta-
le til at købe Aktier og Bonds i den Tro, at
Shermanloven vilde blive afskaffet. Udbræt-
telsen vækker megen Betæmning. Skulde
der være den nærmeste Sandsyn-
lighed for, at Spilmændene vil
sejre, vil Guldbudskibning eller
noget være paa Fald.“

Her har vi altsaa paalidelige Beviser
for, at det virkelig er Europa og dets An-
sigter i Wall Street, der efter Fordogts
befindende skaber eller atter slanser Pen-
getræf her i Landet. Man taler jo
gamle aabent om at sætte Presseffruerne
paa hele Opmærksomheden; alt andet
udelukkes. Spilmændene har holdt
mange Taler, og de er i Stand til at
holde mange flere. Guldfolkene begyn-
der at fortvivle, og ved snart ikke hvor-
ledes de skal gribe Sagen an. De har
ikke stort at sige, fordi de er bankerotte
for Argumenter; derimod kommer Sol-
mændene med Taler, der er rene Nesters-
stykker. Gamle Boorbees, som repræ-
senterer Guldfolkene i Senatet vil gjøre
et Forsøg paa at holde natlige Møder;
men det vil ikke nytte stort, thi mange
af Senatorerne er gamle Mænd, der ikke
kan taale Nattevagten. Desuden vil
Solfolket ikke lade sig nøje, dersom ikke
et Korum er til Stede

Arbejdet i Senatet

er ikke stort
videre fremme end det var ved Samlin-
gens Begyndelse, i hvert Fald synes man
ikke at være et Haarsbred nærmere Maa-
let end man var for fjorten Dage siden.
Og dog er det Forslaget om Sherman-
lovens Ophævelse, der lægger Beslag
paa hele Opmærksomheden; alt andet
udelukkes. Spilmændene har holdt
mange Taler, og de er i Stand til at
holde mange flere. Guldfolkene begyn-
der at fortvivle, og ved snart ikke hvor-
ledes de skal gribe Sagen an. De har
ikke stort at sige, fordi de er bankerotte
for Argumenter; derimod kommer Sol-
mændene med Taler, der er rene Nesters-
stykker. Gamle Boorbees, som repræ-
senterer Guldfolkene i Senatet vil gjøre
et Forsøg paa at holde natlige Møder;
men det vil ikke nytte stort, thi mange
af Senatorerne er gamle Mænd, der ikke
kan taale Nattevagten. Desuden vil
Solfolket ikke lade sig nøje, dersom ikke
et Korum er til Stede

Senator Allison fra Iowa gav i For- dags sin Mening om Finanssagen til Kjende.

Han sagde at Shermanloven
nærmest havde været et Eksperiment;
han troede ikke det var rigtig at opstabe
le Spøvet i Statkammeret til ingen Nytte,
men han var inde for, at det skulde møn-
tes, hvor en Dollar og ud blandt Folket.
Allison talte for Opnaelsen af Bærb-
ligheden mellem Sølv og Guld gjennem
en international Konferense, lig den i
Bryssel, som han var Medlem af. Men

han vilde fremme for Shermanlovens
Ophævelse som et Skridt der hen imod.
Senator Lindfay fra Kentucky, Gar-
tles Eftersølgere, holdt i Fredags sin
Jomfrutale, hvori han søgte at benagte
at Finansminister Carlisle havde holdt
Stemmemøde med de Wall Street Pen-
getjæder, som Teller fra Colorado havde
deklareret ham for. Men da Teller saa
spurgte Lindfay, om han vilde benagte,
at Carlisle havde haft et Møde med de
nævnte Jæder, ja saa stod han der i det.
Han sagde da, at han ikke vilde benagte,
at et saadant Møde havde fundet Sted;
kun vilde han benagte, at Carlisle havde
søgt Mødet; han var usforvarende
kommen i det.

Arig i Huset.

Cleveland-Republi-
kanerne og Cleveland-Demokraterne i
Huset, der hidtil har levet i broderlig
Kjærlighed og Samdrægtighed, er kom-
men i Lotterne paa hverandre. Repre-
senterne paa hverandre. Repre-
senterdemokraterne har gennem en af sine
Repræsentanter, Mr. Tucker, indbragt
en Bill til Ophævelse af den Lov, som
bestemmer, at For. Staters Regjering
skal have Tilsyn med Valgene i Syden.
Et saadant Forslag har naturligtvis set
Republikanerne i Fyr og Flamme, der
griber ind i deres Chanser. Og nu er
som sagt den tidligere elskoværdige Stil-
ling i Huset bleven hæslig og truende.

Naabent Brev til Red. Ebbeson.

Ven Ebbeson! De har fuldkommen
Ret til at kritisere mine Religions-
Artikler. Tillad mig dette Svær i Hens-
hold til Deres Kritik. De skrev: „Reli-
gionen er den private Mands Hjertes-
sag og at angribe denne med Kritikkens
Svæbe fører lettere til yderligere Udplit-
telse osv.“

Det selvsamme kan siges om Politik
og Sociologi; thi for mig er alle disse
en Hjertesag; men Religion kan
ikke altid kaldes privat! Reli-
gion griber ind i hele Folkelivet, den
paavirker vor Politik, vore Samfunds-
forhold, vort Skolevæsen, vort Pen-
gævæn, ja, selv Verdensudstillingen, og
kun Guderne maa vide, hvor Religionen
ikke indblander sig. Og da ikke to ud
af de mange hundrede Religionspartier
ere enige, men staa som bitre Fjender
over for hverandre, saa tror jeg nok, at
at jeg og enhver anden er berettiget til at
fremskille det drange og demoraliserende
ved Religionen saa vel som det korrupte
og ruinerende ved Politiken.

At De har Lov til at udelukke virke-
lige friskindede Artikler fra „Stjernen“,
den Ret har De.

Christian Michelsen,
Los Angeles, Calif., d. 5te Sept., 1893.

Zan Lorenzo, California.

Hr. Redaktør!

Siden De er saa edelmødig at tilbyde
Bladets Spalter til enhver, som har en
Mening at fremsætte, fik jeg en uimod-
staaelig Lyft til at benytte denne Lejlig-
hed og fremkomme med nogle faa Bem-
ærkning i Anledning af den af Dem
udtalte Mening om Deres Korresponden-
ter, og Maaden hvor paa De mener
vi skal bygge vort fremtidige Samfunds-
system. Men førend jeg begiver mig ud
paa den glatte Is, vil jeg bringe Dem
min oprigtige Taknemlighed, fordi De
er saa friskindede at optage de frie Ansig-
elser i Deres Blad, uagtet saadanne ikke
altid er overensstemmende med Deres
egne Vægebre. Det synes saaledes at
være meget imod Deres Dnske, naar Deres
Stribenter fremdrager de svage Sids-
der af Religionen; dog ingen ved hvor
Søren trykker uden den som har den
Pæn, og jeg tilliger Dem gjerne for det
af Dem indtagne Standpunkt over for
Religionen. Jeg kan godt forestille mig
Deres Situation, som Redaktør, der er
meget at tage Hensyn til; thi lige saa
mange Læsere, lige saa mange forskjel-
lige Meninger er der, og sidder De nøger,
er de straks rede til at nægse Bladet.
Det er der for hvad jeg nærmest har til
Hensigt med disse Linjer at berolige
Dem for mit vedkommende. Jeg kan
meget godt taale at se religiøse Spørgs-
maal blive drøftede. Ja, jeg er endog
tilføjelig til at tro at det er en Nødvæn-
dighed at trække Kristendommen frem,
og lade Sandhedens Sol komme til at
lyse lidt paa den.

De siger, Hr. Redaktør, at Reform-
kun vil opnaas paa Grundlag af de
Prinsipper som Kristus prædicatede og at
Kristus var Sandhed og Kjærlighed.

Jeg har nu en hel anden Mening om
Jesus; jeg indrømmer, at han har sagt
adskilligt, som var godt; men han har
ogsaa sagt noget, som jeg ikke kan være
med til, og jeg skal her bevise det.
Jesus siger i Luc. 14. Kap. 26. V.:
„Dersom nogen kommer til mig, og
hader ikke sin Fader og Moder og Hus-
stru og Børn og Brødre og Søstre, og
til med sit eget Liv, kan han ikke være
min Discipel.“

Nu vil jeg tillade mig at spørge: er
der nogen Kjærlighed eller Bidsdom i en
saadan Selvfornægtelse? Hvis nu f.
Eks. en af vore Reformatorer nu til
Dags stod frem og udtalte sig paa sam-
me Maade og sagde: Dersom I ikke ha-
der Ederes Husfru og Børn og følger
mig baade i Lyft og Tyndt, kan I ikke
blive gode Menninger. Hvad vilde Re-
sultatet blive, vilde en saadan Reformator
faa Tilhængere?

Stal vi derfor vedblive at opbygge
Haabet om bedre Tilstande ved Troen
paa Jesu Lære, som i over attenhundre-
de Aar har vist sig til ingen Nytte for de
undertrykte i Samfundet.

Hvis Religionen var en privat Sag
og holdt sig inden for sine egne Græn-
ser, saa vilde selvsølgelig ingen mod-
arbejde den, men det gjør den ikke. Den
tvinger sig ind paa os her i Amerika ved
Lift, og i Europa ved Magt, hvor
bekjendt Regjeringens bogstavelige pister
den ind i de smaa Børns bløde Hjerner.
Det er Regjeringens vigtigste Opgave,
deres eneste og bedste Redningsmiddel
ret paa Magtens Trone at faa Religio-
nen saftlaet i Børnene, saa de kan vokse
op i den gode Tro: „Giv Kæjseren
hvad Kæjserens er, og Gud hvad Guds
er,“ eller med andre Ord: Vi kan kun
faa vor Sjæl sendt til Himlen paa den
Betingelse at vi giver Legemet til Kæj-
seren, med baade Hud og Haar.

At vore kristelige Venner her i Lan-
det er gaaede et godt Stykke ud over den
private Grænse og ind paa det offentlige
politiske Anliggende er der Beviser nok
for.

Naar vi nu er enige om, hvilket jeg
haaber vi er, at det er Sandheden vi sø-
ger efter, saa kan jeg ikke se noget urig-
tigt i at vor Ven, Hr. Christian Michel-
sen, afløser enlignende naar en saadan
sinds ved Religionen, eller hvor som
helt, og jeg ved at det er Hr. Michel-
sens højeste Dnske at faa Sandheden lagt
frem for sine Medmennesker, han foragter
Løgn og Humbug i hvilken som helst
Stikfælde den saa fremtræder, det er sit
hele Livs Opgave at kæmpe imod alt
det forberende som eksisterer i Sam-
fundet, lige saa tilbøjelig som han er til
at trække en Bræst hen for Lyset ligesaa
bestemte er han til at citere en Sandhed,
som er bleven trykt af en Præst, ja det
er min Overbevisning at om selve Pa-
ven i et Øjebliks Overlæse skulde glemme
sine egne Interesser og udtale en
Sandhed, saa vilde Hr. Michelsen med
Glæde gentagne det, og give Haven Kred-
dit fordi han havde sagt en Sandhed.

Førend jeg slutter, kunde jeg ønske at
knytte nogle faa Ord til, i Anledning
af Hr. Kristoffer Jensens Brev til Hr.
Michelsen. Hvad der nu har været i Bej-
en i Racine er jeg aldeles uvidende om,
men Hr. Jensen synes at have faaet det
Indtryk af Hr. Michelsen, at han ikke
har Taalmodighed og Udholdenhed nok,
men trækker sig fornærmte tilbage. Det
skal nu ikke være min Hensigt at gjøre
Hr. M. aldeles usejlsbarlig, enhver kan
meget let begaa Fejl; jeg er villig til og
saa at indrømme at Hr. Michelsen kan
blive fornærmte og jeg har erfaret at
Folk gjør al den Umage de kan for at
give ham Lejlighed dertil; men naar der
tales om Taalmodighed og Udholdenhed,
saa kjænder jeg næppe nogen, som har
udvist mere Udholdenhed end netop Hr.
Michelsen. Han har arbejdet ved Høve-
banken om Dagen og ved Skrivebordet
om Natten, han har skrevet den ene Ar-
tikel efter den anden, for en lang Række
af Aar, han har rejst fra Husfru og
Børn ud i den kolde og ligegyldige Bers-
den og holdt Foredrag for om muligt at
vække nogen af sine Medmennesker til
Tænkning. Skulde jeg til at nævne al
den Usanhed, Udbistab og Forhaanelse,
som har været kastet efter ham paa de
forskjellige Steder, vilde det tage mere
Tid end jeg har til min Naabighed, jeg
skal blot tilføje dette: trods alle de mis-
lykkede Forsøg, der i Tidens Løb har væ-
ret gjort for at nedlægge og tilintetgjøre
ham, har Udholdenheden endnu aldrig
slået ham, han arbejder stedse utrætte-
lig fremad.

Hr. Jensens Forslag er umagtelig en
god Ide. Den Plan at arbejde hen til
en fælles Sammenslutning for at for-
bedre Tilstanden, dette er hvad vi træn-
ger til.

Nu haaber jeg, Hr. Redaktør, at De
vil optage disse Linjer i „Stjernen“
naar jeg lover at jeg ikke saa snart igjen
skal besvære Dem.

George Hinrichsen,

Som vi opfatter det Skriftsted som
Indsenderen har haft den Fornøjelse at
citere ovenfor, indskilber det ligesaa me-
gen Bidsdom og Kjærlighed, som nogen
anden af hans Udtalelser. Det er net-

op det enestaaende ved Jesu Lære, at
den er konsekvent og harmonisk indtil
den mindste Enkeltthed. Hvis Indsen-
deren havde læst videre vilde han i det
nærmest paasøgende Brev have fundet
disse Ord: „Dg hvo som ikke bærer
sit Kors og kommer efter mig, kan ikke
være min Discipel.“ Dg 28, 29 og
30: „Thi hvo iblandt Eder, som vil
bygge et Taarn, sidder ikke først og be-
regner Bekostningen, om han haver,
hvad der hører til et fuldtredet med,
at ikke naar han faar lagt Grundvold,
og ef kan fuldende det, Alle, som se det
skulde begynde at spotte ham og sige:
dette Menneske begyndte at bygge og
kunde ikke fuldende det.“ Dg endelig
i 33te V.: „Saaledes og hvo af Eder,
som ikke forlader alt det, han haver, kan
ikke være min Discipel.“

Jesus var den mest dybtgaaende af
alle Reformatorer, han sigtede paa det
personlige Hjerte. Guddommelig fuld-
kommen i sin Lære kunde han ikke for et
Øjeblik anerkende de halve Hjertes, der
kun løb efter ham saalænge de ikke der-
ved paadrog sig sin Familjes Uenskab
eller udfatte sit eget Liv for Fare. Og
da han saa meget Folk gaa med sig var
det ganske i sin Orden, at han gjorde
dem kloge paa, hvilken personlig Selv-
fornægtelse det betød at følge han
Cleveland. Skulde han maaste have
sagt: Dersom I vil være mine Disci-
ple, skal I først raadspørge Ederes For-
ældre, Søffende, Onkler, Lønter, Sø-
skendebørn og Næstfostendebørn, Præsten
og Dvrigheden, men tag først og frem-
mest Hensyn til Ederes eget gode Skind,
saa I kan træffe Eder tilbage naar det
begynder at knibe. Grunden hvorfor
Jesu Lære i over atten hundrede Aar
ikke har vist sig til større Nytte for
Samfundet, er netop den, at de Refor-
matorer, som har søgt at følge ham efter,
ikke fuldstændigt har ofret sig for hans
store Sag, ikke har hadet Ederes og
Uretfærdighedens hos sin Familie og
Slægt og gennem Lyft og Tyndt
fulgt ham efter. Vi ved ikke hvilken Suf-
fer som Reformator, Indsenderen vilde
have, dersom han skulde prædike: „Eft
Ederes eget og læg jer paa en Fløjels-
spude, saa skal I blive gode Menninger. Vi
er bange for den ikke bliver varig.“

Svar til Kristoffer Jensen.

Los Angeles, Calif., d. 16. Sept., 1893.

Kjære Ven: Dit „naabne Brev“ til
mig i „Stjernen“ har jeg gjennemlæst.
Jeg kan ikke med Ord beskrive den Suf-
felse, jeg følte, da din Husfru — Mrs.
Jensen — fortalte mig ved min Ankomst
til dit Hjem i Racine: at der ikke kunde
blive noget Møde den Aften (25. Juli),
forbi Dania Forening da havde sit sæd-
vanlige Møde; samt, at denne Maade
sendt mig et Brev og deri meddelte mig,
at jeg ikke kunde faa Lokalet den 25de
men den 27de Juli. (Nævnte Brev fik
jeg først efter jeg kom hjem til Los An-
geles.)

Jeg tog derfor min Valise og gik bort
igen, men med Bedrøvelse; thi jeg saa
ud af dette, hvad jeg saa ofte har set og
følt, at Bejen, paa hvilken man kjæm-
per for Frihed og Oplysning, er knudret
og haard.

Jeg tvivler ikke paa dine Ord: „at
der var gjort mere nogen Gang for et
stort Møde, end der nogen Sinde for
har været gjort.“ Din venlige Anstæn-
delse, som du sendte mig, førend jeg for-
lod Los Angeles, vidner om, at du idets
mindste især varmt for Arbejdsfærd.

Du skriver, kjære Ven, at du har li-
ge saa mange Aars Erfaring i dette Ar-
bejde, som jeg har. Vel, det glæder
mig at tale med en erfaren Mand. Her
er et Par Træk, som viser Situationen,
hvorunder jeg arbejder, naar jeg skal
holde Foredrag:

I Michigan kom jeg til en By, hvor
jeg skulde være en Saloonkeepers Gæst,
ikke af god Visje mod mig men for di,
ikke det hed sig, at naar jeg sad i Sa-
loonen om Aftenen, saa vilde Danfærne
komme for at se mig og tale med mig,
og en hel Del „Omngang“ vilde finde
Sted. Da jeg er en erklæret Fjende af
Drickkeriet, blev jeg ved en udruelig
Vens Hjælp fri for at være tilhuse, hvor
Gjæstfriheden var planet paa en saa ig-
nobel Bevæggrund; men saa hed det sig:
at Michelsen var en „damned Grant“
der holdt sig for god til at drikke
Snaps.

Jeg kom til en anden By i Minne-
sota, hvor Præsten sendte mig en Invitation
til sit Hjem om Aftenen; han var til-
føjelig en meget venlig fremt mod
mig; men næppe var jeg borte, førend
han sammenkalbte Folket til et Foredrag:
„Christian Michelsen under Behand-
ling“, hvori jeg blev fremfildet som „en
Halnut“, (der som der er nogen, som
ved, hvad det er for en Skabning) og et
i høj Grad slet Menneske.

At mine furt sammenkombede
penge, som jeg ved mit Haandværk
de lagt til Side, for jeg rejste hjem
fra, brugte jeg \$3.25 blot for at
me fra New Hartford, Wash., til
Montana. Arbejdsdørlige Mand
til mig fra Butte, at „der var en
Skandinaver der Steds, og at
være meget ivrige for Arbejdsfærd-
Jeg begyndte at spekulere paa, om
kun'e gaa an at gaa? og tænkte
hvoormange Dollars jeg havde
at sætte til ved den Afstikker. Dg
forfitter dig, min Kjære, at
faaet mange af den Slags Brev
de Foredrag i, saa vilde det ikke
længe, førend jeg vilde blive
gende midt paa Halvvejen; saa
hvoertæn kunde have kommet frem
tilbage; thi huft paa, at kun
tomme Øtønder poserer for gode
paa Banerne, men jeg maa betale
Pris. Gjælder er det med mig
med Sagførere og andre, Danmark
der her over for at holde Foredrag
deres store Fremstrib i at ride
ler; de Herrer faar ikke alene fri
men betales oveniudbet.

Jen By i Wyoming satte de
Himmel og Jord i Bevægelse for at
de Folk fra at gaa til mit Møde.
inviterebde Amerikanerne mig til at
foredrag paa Engstl, og der ma-
mine „gudhengione“ Landsmand
tabt. Min Tale paa Engstl blev
taget med stort Bidsal, og begge
Dagblade gav mig en saadan
„send off“, som gjør de fleste danske
de tilfamme, endog saadanne som
modtage mine Artikler.

Jeg kunde opregne en Mængde
Eksempler paa Ubehageligheder
Stuffer, som jeg møder med paa
dan en Tur; og lad mig ret her lige
og Landsmænd i Almindelighed, at
alle, der søger at gjøre mig mine
dragstrejfer brogde, da er der ingen
infame og underfundige til at møde
bejde mig som Præstere. Hermed
ner jeg naturligtvis ikke alle
Paa min sidste Tur traf jeg
med ikke saa faa, der var Gentlem-
deres Dpørsel. Dg det har
somme Læsere vist ogsaa lagt Mærke
for længe siden, at naar jeg møder
saafine Præstere, saa fremhæver jeg
som saadanne.

Just som jeg antok til dit
overlevere dine erede Husfru mig
Brev, der var ankommen fra min
stru i Los Angeles. Deri stes
at vor Søn Manu, der er Smede-
ling, havde faaet sin Afst, den
paa de daarlige Uger. Den 27de
Fortjeneste (\$8 om Aften) var alt,
min Husfru og 8 Børn havde at læse
mens jeg virkede for mine elskede
mænd, der ud af Taknemlighed
syn til mig underiden gaa saa vidt,
de fortælle: at jeg virker kun for
deringen for at tjene Venge! De
bedrøvelige Nyhed fra Hjemmet,
fik jeg i samme Øjeblik, som jeg
meddelte, at der kunde ikke blive
Racine paa den Aften, der var be-
men først 2 Dage senere.

Under saadanne og lignende Um-
bigheder, altid værende en frem-
meget ofte ikke havende en Sjæl
give mig et opmuntrende Ord, som
og Landsmænd i Racine maatte fort-
hvorfør jeg ikke sølte opmuntret
komme tilbage til Racine igen,
havde ablat Mødet i 2 Dage.

Jeg tvivler paa, at nogen læse
mere ide berørt over saadanne Ek-
ser end jeg. Der var f. Eks. Elm-
Jowa, der skulde have været Møde
en Søndag Eftermiddag; men der
ingen Tog fra Danenport og bid
hvoertæn om Søndagen eller Lørdag
Afsstanden var 40 Mile; haabde jeg
Bejen, havde jeg gaaet den til
Natten; men da der jo ikke kunde
Tale om at banke Folk op om
for at spørge sig for, maatte jeg
bet Møde ogsaa. Danfærne i
han maaste ogsaa lyse deres Aar-
over mig; men det saar saa aere.

Du skriver: at efter jeg var
bort meddelte Bladene, at jeg
heretter ulejlige mig med at
Racine. Man synes heri at er-
tilstaa Bladene en saadan Er-
de baade kunne og ogsaa er beretti-
til at holde mig borte fra
„All right“, de Herrer, der dog
bent Spørgsmaal, om de kan holde
fuger om mig, at jeg ikke som du
dre er bundet til legemligt Arbejde
Livets Ophold. Jeg maa, som alle
selv og Familie mangen Nødvæn-
alene for at kunne gjøre, hvad jeg
naar jeg rejser. Nogle paafkjommet